

Z Písku do Ostravy 2017

Myslel jsem si, že letos už o výletu do Ostravy nic nenapišu. Není na to čas a popisovat 5 dní by bylo ukrutně dlouhý čtení. Ale jak tak utíkal čas, zjistil jsem, že si toho z tohohle výletu pamatuju tak málo, že by to teda zas tak dlouhý bejt nemuselo. No, předběhnu, je to dlouhý...

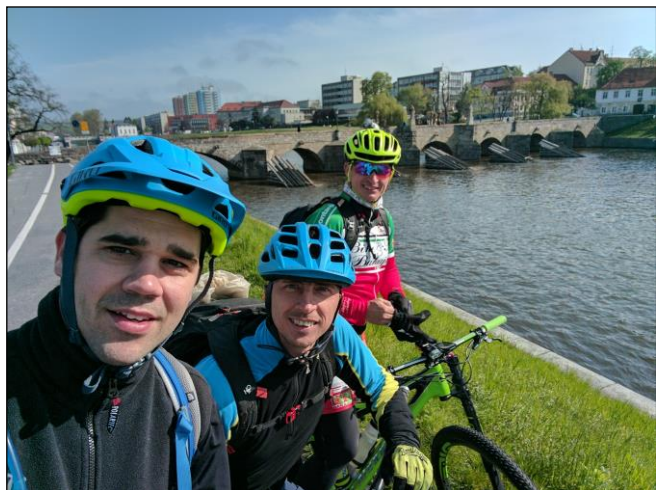
Že se pojedete do Ostravy, to už kupodivu nikomu divný nepřišlo. Veškerá pozornost se přesunula na otázku: Proč z Písku? Není v tom tajemství, ani moc vědy. Chtěl jsem to tentokrát zkusit na 5 dní. A chtěl jsem jet kolem Sázavy. Což ale vycházelo spíš jen na 4 dny. A protože jsme před dvěma lety byli na dovolený na Otavě a bylo to tam na bajky parádně divoký, nabízelo se stříhnout si fantastický úsek z Písku v životě ještě jednou. Žádný skandální odhalení.

Velmi rozpačité reakce vzbuzoval už samotný nápad – 560 km za 5 dní přes lesy a kopce. Zahýbalo to i s loňskou prověřenou sestavou, z které vypadli Dušan a Lukáš, i když nutno podotknout, že především z pracovních důvodů. Kdo s příslibem účasti naopak neváhal ani vteřinu, byl Mišák. Jóóóó, když děláte v Avastu, doma máte jen tři děti a k tomu manželku, která je nadčlověk, to se vám to plánuje. Na Mišákovi se mi líbí, že je pro každou prdel, i když to může bolet. Spojení slov „Mišák“, „prdel“ a „bolest“ si zapamatujte, ještě na ně dojde. Necelé dva týdny před akcí přichází očekávaný telefonát a do expedice se nově hlásí taky Michal Hafik Palounek. Nedalo mu to. Jsem si to myslel... Jsme tři, ideální počet proti trudomyslnosti.

DEN PRVNÍ – 4.5.2017

V půl šestý ráno naskakuju v Turnově na vlak. Začíná to stylově. Přijde starší, poněkud kulatý průvodčí a zdá se mi, že se mračí na moje kolo. Dědek mrzutej. Za chvíli jde zpátky a povídá: - Pán bude asi fajšmekr. - Cože? - No, že máte nejlepší českou značku. Taky jsem míval erbéčko. Ale sjezdáka. To jsem byl ale ještě mladší. Lítali jsme na tom ve Špindlu. Jenže tehdy ještě nebylo moc s kým jezdit... Celkem čumím. Dáme řeč a v šest vyskakuju v Bakově a jedu k Hafikovi. Tam na nás čeká transporter i s řidičem Jirkou a hurá na Prahu. Na Pankráci čekáme na Mišáka, až se vrátí ze školky, a mažeme dál. V osm jsme v Písku, hoši posnídaj v mekáči a v půl devátý šlapeme. Předpověď počasí je nejasná, ale

nebe jasné a dělá se teplo. Projíždíme Pískem a vydáváme se po krásný cyklostezce podél Otavy. Po několika kilometrech jdeme do krátkejch a začíná očekávané dobrodružství. Dnešní etapu odhaduju svým způsobem jako nejpomalejší co do rychlosti postupu a tak i cíl je stanoven mírně – minimálně 80 km do Sedlčan, ideálně 95 km do Neveklova. Brzy to přichází. Nastupuje první stojka, tlačíme, po chvíli následuje krátký prudký sešup, po němž následuje další stojka, tlačíme. No, zkrátím to, prvních 15 km na Zvíkov je ve znamení technického ježdění až chození a velmi pomalého postupu. Po jednom z několika parádních sjezdů přijíždíme na absolutně kouzelné místo, soutok divokých řek Lomnice a Skalice, to chcete vidět. Na druhou stranu řeky Lomnice se lze dostat suchou nohou cca 2 km dlouhou oklikou a to samé pak následně platí o Skalici. Po chvíli vzrušené diskuze se zouvám a jdu brodit. Není to tak strašný, ale šutry jsou velké a klouže to, takže to trvá trochu dýl. Následují Hafik i Mišák. Dáme dvacet metrů po suchu kolem krásnýho tábořiště a jdeme brodit Skalici, každý vlastní stopou. Je to ještě trochu větší fuška, ale nakonec se povede, jen Hafik si při obouvání hodí ponožku do řeky. Nasedáme a zakládáme další stojku nahoru. Po několika kilometrech

přijedeme na fantastickou vyhlídku vysoko nad Otavou, která zde již pomalu plní orlickou nádrž. Jelikož jsem jedinej, kdo má svačinu, většinově je odhlasován zákaz svačení a jede se dál. Za chvíli

jsme na Zvíkově. Tady jsem vůbec obědvat nechtěl, ale nějak nám to všechno trvá a čas oběda už dávno byl. Zaparkujeme u restaurace a dáváme jídlo. Dáváme si plzeň v půllitru od budvaru, fotím si Hafika, jak se u toho kření. Jídlo je fakt bídný, ale pingl nečekaně úslužnej, a tak mu leccos odpustíte. Třeba to, že mě navede na sýrový medailonky, který v životě kus sejra nepotkaly. Hnus. Ale v břichu plno. Mišák byl při příjezdu na Zvíkov divočejší na schodech a konstantně mu utíká zadní bezdušák. Zkouší s tím jet dál. O prohlídce hradu Zvíkov se ani nezmiňuju

a vyrážíme směr Orlík po levém břehu Vltavy, jelikož ten znám a vím, že nás tu nečeká žádná záludnost. Že bychom letěli, to se říct nedá, ale postup se přece jenom zrychlil. Celkem pěkný svezení a co nevidět jsme na Žďákovském mostě. Stoupáme na Kostelec nad Vltavou, ale nohy už nějak netáhnou. Ještě míň ty Mišákovy, furt dofukuje a furt jede málem na prázdným. Hafik vytahuje sprej, kterej to má zalepit i nafouknout. Kluci ho tam nacákají, ale zadní furt utíká. Mišák bojuje, dáváme svačinu a sjíždíme po modré k Žebrákovskému potoku. Tak blízko od Lídiny chalupy a Honza mě sem nikdy nevzal. Kouzelný místo a fakt parádní červeněj technickéj trail kolem potoka. Mírně se stoupá, je tu nádherně ticho. Dolů by to byla pecka svezení, ale ani takhle to není blbý. Furt stoupáme, pak asfaltka a stoupáme. Blížíme se k rozhledně Onen Svět. Chceme pivo. Absolutně nutně ho potřebujeme. Mišáka necháváme svému osudu a šplháme nahoru. Ale jak už to tak u hospod na kopcích bejvá, vede ji náramnej kokot. Má zavřeno, otevírá až zítra. Paní, co tam pomáhá a chystá lokál, by se asi i ukecat nechala, ale evidentně má strach z kokota, co by jí za dva prodaný lahvičky asi provedl. Kokot ani nevyleze ven, jen zpružele něco zachrochtá zevnitř. Rozepisuju se o tom proto, že to byl snad jedinej debil, kterýho jsme na celým zájezdu potkali, tak ať tu má svůj pomníček. Mišák nepřijíždí, tak se mu vracíme naproti. Plahočí se do kopce a rezolutně přichází s rozhodnutím, že tam musí nacpat duši. No to mu to trvalo. Zároveň se smířujeme s osudem, že spát budeme v Sedlčanech. Neveklov byla velká motivace, i když spíš jen proto, že jediný ubytování se tam nabízelo na internátu obchodní akademie. No nic. Aspoň se v Krásné Hoře můžeme v klidu stavít na pivo. Z Krásné Hory vystoupáme posledním dnešním utahovákem na Svátý Jan a skrz hladák se prokousáváme dál. Celé odpoledne nás doprovázejí bouřky, jedna 2 km napravo, druhá 2 km nalevo. A my mezi nima stále suší geniálně kličkujeme. Ve sjezdu z radosti propíchnu i svůj bezdušák, guma dělá chvíli zagorku, ale po dvou dofouknutích se nakonec zatáhne. Teprve 3 kilometry před Sedlčanama se spouští slejvák a bude to jedinkrát, co za celých 5 dní zmokneme. V Sedlčanech máme objednanou ubytovnu u fotbalového hřiště. Moc milá paní domácí, krásný ubytování za pár chechtáků. Venku leje, nazouváme žabky a tágem se necháme odvézt do restaurace. Je prostě fenomenální, když vlezete do hospody a hned mezi dveřma vidíte, že se na vás od baru smějou. Parádní obsluha, moc dobrý jídlo, tak se zas tak moc nežinýrujem. Venku leje, tágem zpátky. Jsme totál grogy. Spát. 83 km s převýšením 1500 m.

DEN DRUHÝ – 5.5.2017

V 8:30 snídáme před Billou. Je mokro, ale neprší. Čeká nás pernej den, hned v první etapě jsme chytli manko 20 kiláků. První úsek ze Sedlčan vede po červený kolem potoka Mastník a je naprosto boží. Potok je po nočním slejváku pořádně divokej a rozvodněnej, takže občas se stezka ztrácí pod hladinou. 5 km krásnýho technickýho ježdění. Dlouhej kopec k rozhledně Drahoušek dáme srabácky

po asfaltu, chceme se pošetřit, a celkem pěknějma a občas i rychlejma cestama pokračujeme na Neveklov. Na chvilku nás zbrzdí jen podezřelý osamělý pes na lesní cestě. Hafik zastavuje. Podle něj je to pitbul. „Musíme se s ním nějak domluvit,“ povídám a jedeme dál. Když pak míváme malého vystrašeného voříška s dobráckým pohledem, slibuju Hafikovi že se o téhle epizodě s pitbulem fakt nikomu nezmíním. Po dvaceti kilákách je tu Neveklov. Holky z obchodky maj nejspíš hodinu statistiky, a tak to my se zastavujeme na náměstí v cukrárně na kafe a zákusky a už to tam valíme. Mezitím lehce přeprchne a my zas jedeme dál. Hned za městem na Budákově kopci vyženou zákusky Hafika do křoví. Aspoň si s Mišákem orazíme. Pak si pomůžeme pár kiláků po silnici, vložíme jeden objevitelsko dobytelskej sjezd a další státovkou dorazíme na Konopiště. Uko Ješita nikde, tak se jen blejsknem před věží, jakože jsme tam byli, a zas jedeme. Stezka je to pěkná, jenže na blbou stranu, jak o něco později zjišťujeme. A tak se na Benešov suneme stoupáním po státovcu. Hafikovi to nedá a silničářům, co kolem nás projedou, záhy v kopci vrací úder. Prohlídku Benešova taky necháváme na příště a pokračujeme docela dobrým sledem polních a lesních cest. Silniční stoupák o 200 výškových metrů na Kácovu Lhotu už nám (mně a Mišákovi) fakt nechutná. Celkem snadno činíme první strategický rozhodnutí, že jet na sever a absolvovat pytel přes město Sázava, je naprosto zbytečný, a rozhodujeme se pro nejkratší cestu na Český Šternberk, čímž ušetříme 25 km. Napojujeme se na žlutou TZ a uprostřed panenského lesa podjíždíme dálnici D1. Je sice dost blátivo, ale neprší. Najednou mi přijde líto to takhle šulit a hlavně přijít o kus cesty podél Sázavy a tak místo 5 km po rovině do Šternberka navrhuju zařadit malou vsuvku přes kopec. Můj návrh je jednoznačným brbláním schválen a tak už asi o 3 minuty později tlačíme do krutýho kopce a botama šmajdáme ve vodě. Nikdo nenadává, nálada je vynikající. Přijíždíme do Drahňovic, malé vísky na kopci. Všude kolem vrchy a lesy, romantika. Zpoza kopce konstantně hučí D1. Pokračujeme po zelený a odměnou za podstoupené martyrium nám je opravdu epesní sjezd k Sázavě. Dole panuje euforické přesvědčení, že pytel po zelený stál za to. Najedeme na cyklostezku a podél pořádně nasycené Sázavy valíme na Šternberk. Zblácený jak prasata se odvážíme vlízt do Restaurace pod Hradem a nesměle se ptáme, jestli můžeme. A zase se na nás smějou už od baru a královsky se o nás postarají. Chvíli se mi nechce věřit, že jsem v Čechách. Jídlo nemá chybu, pivo dobrý, jsme absolutně šťastný. Jsou tři odpoledne, v nohách máme sedm pětěk a víme, že to nutný kilo a něco už dneska prostě nějak dáme. Vyšvihneme se k hradu, dáme povinný foto a frčíme dál po červený. Začíná velmi příjemnej pojezd. Je to sice celkem zvlněný, ale prostě takový pěkný. Hafika oběd opět vyžene do křoví, začíná nás udivovat jeho metabolismus. Po dalším utahováku přichází nádhernej, ale fakt nádhernej technickej sjezd. V kořenové sekci se na vteřinu zastavím v pedálech, abych vybral nejlepší stopu, a když už ji mám a pořádně se odpíchnu, nevidím obrkořen přímo před předním kolem. Házím ukázková rodla a zůstávám zaklesnutý pod bajkem. I přesto že se mi mohlo něco strašně strašného stát, Mišák

s Hafikem se jen blbě tleměj a místo pomoci si mě fotěj. Za Kácovem naopak přichází strašně nudný stoupání kolem megavelkýho golfovýho resortu, umístěnýho teda jako fakt ve slušnejch stráních. I přesto, že jedeme po červený, a červená má přece vždycky bejt top, nuda pokračuje až ke Zručí nad Sázavou. Zato kilák před Zručí přichází další opravdu fenomenální sjezd. Dole na mě během dvaceti vteřin, bůh ví proč, vleze největší hladák, co moje paměť sahá. Sahám proto do batohu pro snickersku a dal

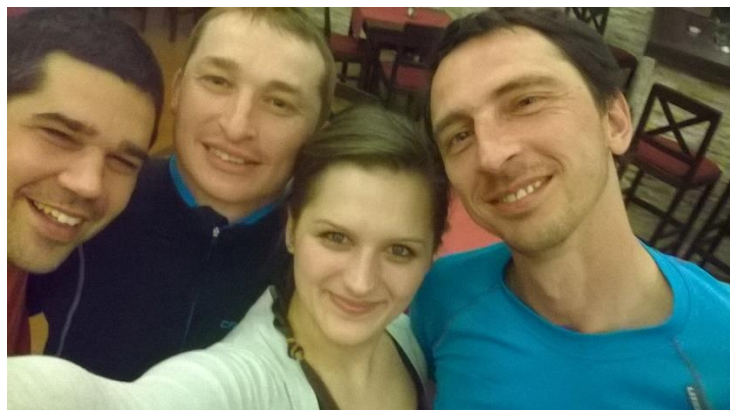
bych hlavu za to, že snickerska je to nejlepší jídlo na světě. Velebím Mastefoods za všechny ty jejich sračky a chci víc. Využíváme zastávky a stanovujeme si cíl o 20 km dál v Ledči nad Sázavou. V telefonu hledáme nějaký penzion. Zavolám tam, chvilku dělají machry, ale pak nás děsně chtějí. Slibuju, že s rezervou dorazíme do osmi večer, i kdyby trakaře padaly. S Mišákem toho máme plný tretry a víme, že to bude strašně bolet, protože je to ještě přes tři kopce, ale i tak přece není možný neujet 20 kiláků za tři hodiny. Dva stoupáky nás nečekaně čekají ještě v Ledči, ty jsou navíc. Začíná velký trápení. Pak si pár kilometrů nic moc nepamatuju a je tu první z kopečků. Dobrý, nahoře čekáme na Mišáka, loučka a pak celkem kule v celkem dost rozbitým sjezdu. Dobrý, líbí. Čekáme na Mišáka. Není to dobrý. Chytil trn jak kráva a duše v jeho bezdušáku je kaput. Měníme a celkem to trvá. Moc toho nenajedem a přichází další dlouhatanánskej kopec a fakt se nám to zajídá. Na protější stráni vidím divokou svini velkou jako slon. Tam někde máme potom jet dolů, pomyslím si. Smráká se. Kopec dáváme a následuje parádní dlouhej terénní sjezd. Celej den máme kliku na to, že nezáživnou stranou se dostáváme nahoru a tou mnohem členitější sjíždíme. Sázavu tedy na kole výhradně proti proudu! Sotva sjedeme do údolí k řece, obracíme se zpět a začínáme se znova trápit do krpálu. Smráká se víc a my musíme zkousnout ještě 150 vejškovéjch terénem. Z Obrvaně do Ledče je to asfaltový sjezd a my něco po osmé hodině bušíme na dveře moc pěknýho Penzionu U ŘEKY s výhledem na hrad a s vynikající restaurací. Jídlo skvělý a obsluha neuvěřitelně vstřícná, a to se musí vypořádávat s dobrou stovkou smutnejch lidí, co vedle v salonku u velkoplošky doufaj, že by náš národák mohl porazit Kanaďany. Nemohl. Naše štěstí kalí jenom ten fakt, že sotva zalehneme a zavřeme oči, už zas budeme muset nasedat na ty nenáviděný bajky. Dneska 116 km a 2300 m převýšení.

DEN TŘETÍ – 6.5.2017

Vstáváme před osmou a chvilku to vypadá, že Hafik z postele nevyleze. Vzbudil se v kategorii Masters II. Dneska mu je 40. Všechno ho bolí. Vyrážíme v půl 9 vstříc velmi těžkému přejezdu. Dnešní etapa má být královská. Chvilí přemýšlím, že bych sundal sedlo a radši seděl rovnou na sedlovce. Naštěstí úsek kolem Sázavy nad Ledčí se musí místy dost tlačit. Peřejnatá Sázava je tu nejkrásnější z celého svého toku. Úžasná. Ve Světlé n. S. doplníme hlavně cukry a frčíme dál po červené do Havl Brodu. Celkem to odvaluje, fantastické cestičky se střídají s trochu nudnými polními úseky. V Havlíčkově Brodě zaparkujeme na náměstí a dáváme cukrárnu. Není to nejlepší volba, ale dá se to. Sluníčko svítí, na náměstí hraje živá hudba. Něco tu nefunguje. Chlapi ve věku, kdy už by měli mít rozum. Repertoár dost podobnej tomu, co drhneme na Bakajdě. Jenže všechno je to dvakrát pomalejc. Navíc milujou ploužáky. Takže když konečně dohrajou song „Když jsem byl chlapec malej“, kterej si myslíte, že nikdy neskončí, spustí nejpomalejší verzi „Nad stádem koní“, jakou kdy svět spatřil. Borci hicujou jak vyhaslý kamna. Očividně u toho nechlastaj. A měli by. S tímhle se na náměstí nechodí. A tak když navážou duetem „Cesta“ Klus+Krajčo, je nejvyšší čas si tupým nožem uříznout hlavu anebo rychle vypadnout. Volíme to druhý. Pěknejma cestičkama přes feťáckej park vykličkujeme z města. Držíme se červený TZ, zastavíme se na hasičskou soutěž a na zámku Pohled a moc pěkným úsekem pokračujeme až do Příbyslavi. Z toho ničeho, co tu mají, volíme tu nejlepší možnou restauraci. Je to těžkej český průměr, ale... obsluha je milá jak hrom! Myslím, že kolem jídla proběhlo něco vtipnýho, jenže už si to vůbec nepamatuju. Hafikův metabolismus maká jak švýcarský hodinky, tentokrát to stíhá ještě v restauraci. Vzpomínám na jeden z dřívějších přejezdů s Dušanem. Ten zas furt močil. Mít je tak v týmu spolu! Vyrážíme dál. Vypadá to, že TZ nebude nic extra a že bychom si tak mohli časově pomoci po cyklostezce vedoucí po bývalým železničním náspu. No, co na to říct, bylo to po asfaltu, a i tak to bylo fakt skvělý. Cyklo a inline stezka se proplétá nádhernou krajinou kolem Sázavy na úseku asi 12km. Krásně vymyšlený a provedený. Debilní je jenom to tempo, který Hafik po vysrání nasadil. Visíme za ním s Mišákem v háku zuby nehty. Mišák naštěstí odpadá první. Zvolňujeme asi na 30 km/h. Cyklostezka končí, my se přehoupneme přes kopec a už se blížíme ke Žďáru nad Sázavou. Odsud po modré TZ vstupujeme do Žďárských vrchů. Hned za městem chytíme půl hodiny sekeru. Mišák se nám ztratí, a zatímco my na něj s Hafikem čekáme a hledáme ho, frajer nás přechytračil a ujel nám napřed. Následuje sled krásných stezek a lesních cest a brzy se opět sjíždíme dohromady. Průběžně stoupáme. Vlastně už od samýho rána pořád jenom stoupáme. A ještě budeme. Ne že bych

si hvízdal, ale kupodivu ten třetí den není pro nikoho úplná vražda. Tak nějak se furt posouváme dál a nakonec si s chutí vyšlápeme i do 741 m n. m. na Harusův kopec nad Novým městem na Moravě. Zařazujeme pěkný sjezdík až do Vysočina arény. Za 14 dní se tu pojedou světák horských kol, ale z původních plánů, jak si objedeme trať závodu, pochopitelně nezbyde nic. Místo toho dáváme na terase místního sporthotelu kafe. Pingl je pičus. Dáme si kousek po místních flow trailech, který za návštěvu ani tak teda vůbec nestojej. Nuda snad i pro děti. Sjedeme do města a po silnici se vydáváme vstříc závěrečnému úseku. Do našich životů zasáhne svatej Kryštof, patron poutníků. Když mu věříte, nikdy vás nenechá ve štychu. Cíl dne si stanovujeme někde za vodní nádrží Vír a v telefonech se v téhle lokalitě snažíme najít ubytování. Ještěže mají všude plno. Nezbyvá nám než zkusit Hotel Vír. Teda že bysme bydleli v hotelu, jsme úplně neplánovali, ale když to nejde jinak? Recepční je neskutečně milá a co byste řekli... v úplně plném hotelu na poslední chvíli někdo zrušil rezervaci a tak nás rádi ubytujou. Dočetli jsme se, že nabízejí i masáže, a když už teda hotel, Hafik se ptá na možnost masáže. Paní masérka prej volno má a je to noční pták, takže jí to nevadí. To se pak ty kiláky přes kilo šlapou úplně jinak.

Z Novýho města trochu asfaltujem, ale když je to převážně do kopce, tak se to snad tak nebere, ne? Katarze přichází s výšvihem na Karasín, na jehož vrcholu stojí fakt nádherná rozhledna s nádherným rozhledem. Nad obzorem zapadá slunko, je jasno, výhledy nemají konce. Jsme fakt šťastný. Takový to štěstí, když máte 100 v nohách a čeká vás jen závěrečný sjezd o 300 vejškovéjch, a pak hotel s masérkou, který ve vašich představách přece nemůže bejt víc než 25. Naše sny se plní už ve sjezdu. Nejdřív kule po šotolině, driftovačka ve vracečkách, co vám budu povídat, kdo nebyl, neuvěří, haha, pak trochu víc terénu a hodně vostrá stojka dolů. Dole jsme asi vymletý, jelikož se nacházíme asi 200 m od hráze vodní nádrže Vír, což má bejt jeden z největších hajlajtů celýho zájezdu, a my na to normálně úplně zapomeneme a valíme rychle dál z kopce do Víru. Že prej se když tak ráno vrátíme... V hotelu je boží recepční. Není to jen taková nějaká recepční. Krom toho, že je celkem sympatická (což zajímá jenom Hafika), je to vlastně taková šéfová směny. Stav našich kol jako správná profesionálka nekomentuje. Nás zajímá hlavně ta masáž a do kolika se dá nažrat. Přece jen už je po 8 hod. Vplouváme do našeho mezonetového apartmá. První jde na masáž Hafik. Dokud je masérka při síle. My s Mišákem jdeme jíst a sichrovat Hafikovi něco k jídlu, kdyby se nestihl vrátit před zavíračkou restaurační kuchyně. 50% obsluhy je pěkných, ale mírně odtažitých, a to ani s Mišákem nezkoušíme žádný fintičky (jakože jich v repertoáru slušných pár máme). Přichází Hafik, čekáme vyprávění o happy endu. Není tomu tak, baba je jinej ročník a k tomu strašně ukecaná. Ale ruce prej má zlatý. No úplně mám strach. Jde Mišák. S Hafikem jsme konfrontováni pěknou, ale pořád studenou obsluhou. Že prej v 10 je zavíračka, šmejdi. Nezapomeňme, že Hafik dnes slaví 40. Přepadá nás panika. Hafik se jde na recepci poptat na nejbližší pajzl. Recepční nesouhlasí s interpretací zavírací hodiny, jedeme přece ve víkendovém režimu!!! Ha, to jsme s vámi vychcali!! Jde to připomenout servírce. To je naše smrt. Zabije nás, nafluše nám do panáků. Mezitím se vrací Mišák, na stůl jdu já. Baba je dobrá. Taková ta ježibaba, co vidí a cejtí věci, masáže jsou jen kousek toho všeho, jasný. Je to fajn. Baba to nešolíhá. Ale furt mluví. Jeden by si myslel, že si ani nevšimla, že jsme se vyměnili. Normálně navazuje na to, co asi vykládala přede mnou Mišákovi. Snažím se naskočit. Naskakuju. Baba mi ohmatává svaly a říká, že jsem na tom po třech dnech na kole celkem dobře. Ale co prej jsme provedli tomu přede mnou, že byl úplně rozsypanej (to jsem Mišákovi samozřejmě nikdy neřek). Tak přece jen si všimla, že jsme se vyměnili. Zítřek jí dá zapravdu. Mezitím určitě zapomíná, že to mám jen na půl hodiny. Maká a mluví a trávím u ní minimálně hodinu. Do restaurace se vracím celkem omámen. Studená servírka je nakonec profík.

Nehnula ani brvou a krmí nás panákama. Nejsme jediný, kdo delší zavíračku oceňuje. Občas kolem projde trojička divnejch holek – jedna vyzáblá dlouhá, druhá krátká podsaditá, třetí normální, jen vypadá jako kluk. Panák, pivo, panák, pivo, panák, pak chvílku nevím, asi zase panák. Další vyprávění už je bez záruky. Co vím jistě, ze studené servírky se vyklube fantastická kámoška Markéta, 25 let, bytem Bystré. Panáky s námi chlastá skrytá za dveřmi do kuchyně. Majitel hotelu má restauraci občancovanou kamerama, pičus, a nejspíš s oblibou šmíruje. Je asi hodinu po zavíračce, máme co dělat nevystrčit do kamery prdel. Chlastaj už i ty tři divný holky. Jsou to místní holky z Víru. Holkám z Víru se říká víranky. Kde se vzala, tu se vzala, chvíli chlastá i masérka. Pivo, panák, pivo, panák, nevím. Tereza – ta co vypadá jako kluk – má ambice rozdrtit nás ve stolním fotbálku, jakože vážně. Do toho přichází Markéta, že volal majitel hotelu. Si vyšmíroval, že má na baráku večírek a je mu líto, že je bez něj. Následuje Terezin coming out. Že prej je na holky. Že hrála fotbal v Brně, ale už tam dojíždět nemůže, a že bejt lesbička ve Víru není úplně lehký. Překládám si to tak, že s ní můžu hrát fotbálek jako s chlapem a dávám jí rychtu. Motáme se po lobby. Do toho znova přiletí dost vykulená Markéta, že volal už pořádně nasranej majitel a že jako šlus. Vylifruje nás s vírankama ven a zbaběle zdrhá. Motáme se po chodníku. Víranky do nás lejou víno hlava nehlava, to jsme totiž dneska ještě nepili. A zpívaj Krajča s Klusem. Peklo na zemi. Do toho je Tereza dlouhodobě nešťastně zamilovaná právě do servírky Markéty. Bože, kdo by nebyl? Jenom já s Mišákem, protože jsme šťastně ženatý. Děláním jí psychologa a radím, ať s tím jde za ní, že ona to určitě pochopí. (To samý radím taky Hafíkovi.). No je to bizár, co vám mám povídat. Tohle zažijete jen na přejezdu do Ostravy, nejlíp třetí den, po 110 km a 1700 m převýšení.

DEN ČTVRTÝ – 7.5.2017

Ráno není úplně nejlepší. Cíl dne má bejt v Olmiku, což dle itineráře dělá nějakých 140 km. Těžko říct, z čeho se nám dělá hůř. Jestli ze včerejšího chlastu, představy té štreky nebo čtvrtýho dne v sedle. Hafík je velkej pán. Že prej měl narozky, tak bere všecko na sebe. Podle mě na to padla minimálně polovina zisku Emerge za první kvartál. V tom nejtěžším nám to stejně nepomůže. Už na startu máme půl hodiny sekýru. Prvních 30 kiláků je našťěstí milosrdných. Podél řeky Svratky a povětšinou mírně z kopečka. Valíme obrovskej průměr a trochu se probouzíme. Svratka je boží. Konstantní tok,

neustálá mírná peřej. Fantastická řeka. Když má vodu. Sluníčko svítí. Fantastický den. Klamné zdání. Jakmile skončí rovinka a z obce Železné nastane první brutální terénní stoupání, náš tým se rozsype jak cikánský hračky. Jasný, Hafík si jede. Já se trápím jako svině. Ale co proti tomu asi zažívá Mišák, to musí bejt teprve jinej příběh. Každých sto metrů na něj snad deset minut čekáme. A co hůř, úplně ho

přešel humor. Dvoukilometrověj kopec koušeme snad hodinu. Ve volných chvílích brouzdám telefonem, abych zjistil, odkud kam si to zkrátíme vlakem. Není to moc dobrý. Mišák vůbec nemluví. Napojujeme se na modrou TZ směr Blansko. Naše trudomyslnost dochází naplnění, když po jednom ze sjezdů Mišák konečně promluví. Je na dně fyzicky, což mu nepomáhá psychicky. A co nejhůř, prdel má nadranc a v ní nejmíň milion hřebíků. Ve svém rozhodnutí vypadá odhodlaně. Dojede svým tempem do Blanska, odtud se vydá do Brna a rychlíkem nach Prag. Loučení je to smutné, poprvé si uvědomuju, že to vlastně popírá smysl tohoto přejezdu. Ještě jednou se v lese ze stráně na stráně zahlédneme. Je mi to líto, ale myslím, že když už k tomu rozhodnutí Mišák dospěl, určitě se mu hrozně ulevilo. O to víc se přitížilo mě. Hafík je při chuti. Modrá na Blansko je přísná, dlouho nahoru, rychle dolů. To asi stokrát. Na dvaceti kilometrech nastoupáme 700 výškových metrů. Zaplaťbůh je to

pověštinou po stezkách zábavných, místy až extrémně zábavných. Chvíli se o nás otře náznak deště, ale to nám nevadí. Finální odměnou je dlouhatánský a místy brutálně rychlý sjezd do Blanska. Je asi jedna po poledni, máme pade a zbejvá už jen devadesát ☺. Ideální čas na oběd. Sotva usedneme, spustí se slejvák. Zase nezmoknem. Vyrážíme o hodinu později, Mišák dle zpráv akorát sjíždí do Blanska, nejhorší má za sebou. My se vydáváme podél Punkvy až k jejímu vývěru. Hafik by snad ani nezastavil na fotku. Pak se vlníme milosrdnou cestou údolím pod Macochou. Na turistické úlovky to tentokrát není. Mocně bojuju s posedem. Už dva dny je něco blbě a rapidně se to horší. Stoupáme. Ze Sloupu pokračujeme bohem zapomenutou modrou stezkou podél krásného potoka. Stoupáme. Miliony kořenů. Chce se mi brečet. Jedu tak pomalu, že se na každý kořen jen obtížně naválím, a pak udělám žuch a zase si krapitko sedřu prdel. To se opakuje asi pětkrát na každém metru. Stoupáme. Dva kiláky po silnici do Protivanova jsou jako balzám, i když je to do kopce a proti větru. Stavíme na pivo. Bylo mi vedro, dělá se mi zima. V rádiu hrajou Krajča s Klusem a tu jejich posranou Cestu. Všechno je proti nám. Vzpomínám, že když jsem byl malej a bylo mi ouvej, měl jsem rodiče a ty vždycky všechno zařídili. Teď jsem na všechno sám a nikdo mi nepomůže. Platím, odcházím, nedá se to poslouchat. Do Olomouce odsud vedou dvě trasy. S Hafikem skoro počítáme vrstevnice na každý z nich. Nakonec vítězí varianta přes Prostějov. Tam se totiž opět vtírá možnost jet vlakem. Jenže nejdřív trochu kufrujem. Normální zámrd, řekla by Peggy Marvanová. Pak najednou ztratíme celejch 150 vejškovéjch metrů na jednom dojebaným sjezdu, kterej nemá snad ani půl kiláku a málem se nedá jet. Je to k vzteku. Červená TZ uhýbá ze silnice (přece nepojedeme po asfaltu), vsuneme tam brod, a hele, stezka vede do nebe. Funíme jak krávy a tarabíme kola do neuvěřitelného krpálu. Stezka je to fakt kozí, brzo se ale mění v pěknou trail. Asi stometrovej. Během dalších 30 vteřin sjíždíme po zahrádkářské cestě zpátky na asfaltku. Zároveň víme, že vlak už nestihneme. Pak další krpál. Pak je to dobrý a jeden by řek, že i pěkný. Pak taková jezdivá směs všeho a už míjíme vodní nádrž a zámek Plumlov. Odměnou za naši dřinu je krásný vodorovný severní trailový obchvat Prostějova kolem potoka Hloučely. Následujících 20 km do Olomouce po větrné rovině s názvem „Greenway cosi“ je nejdelších 20 km za mých posledních několik životů. Hafik se mi to snažil tahat, to je pravda, ale fakt to nešlo. Krom toho měl na kanónu takový kola a obutí, že i z prvního fleku v protivětru mi z kopce ujížděl. Strašný. Do Olmiku mě dostává jen vidina spaní na kolejním penzionu a piva v Doze. Na kolejích se mi vysmějou. Mají až do podzimu všechno plný. Dělá se fakt tma. Beru cokoliv. Penzion v centru? Neva. Kolik to stojí je mi jedno. Skromný duch přejezdu? Seru na něj. Že jsem na první ročník vyrážel se spacákem pod sedlem? Hovno. Sprcha, večeře a postel, nic jinýho mě nezajímá. Moc toho s Hafikem nenamluvíme. Dneska večírek nebude. Mišák už je doma. My 140 km a 1600 m do kopce. No a co. Už nikdy víc.

DEN PÁTÝ – 8.5.2017

Podle mých výpočtů to máme do Ostravy maximálně kilíčko. Znamená to vyrazit v sedm ráno bez snídaně. Protože v pět odpoledne jede Hafikovi co? Protože v pět odpoledne jede Hafikovi vlak, vole. Jestli jsem si včera myslel, že hůř už nemůže bejt, tak může. Představte si, že vám zaživa stáhnou kůži z prdele. Pak vám do ní nasypou asi kilo soli. A pak vám to struhadlem v pravidelných intervalech několik hodin po sobě drhnou. Tak to je výchozí situace naší poslední etapy. Cestu vlastně celou už dobře znám. Jen jsem ji nejel v tomhle směru. Z Olomouce vyjedete podél řeky Bystřice a po chvíli vplujete do jejího údolí, které pro nás končí v Domašově nad Bystřicí. Budu se opakovat, ale tohle je kus země, kterej chcete vidět a kterej si chcete projet. Ať už vlakem nebo na kole. Čirá romantika. S úderem sedmé ranní na Horním náměstí vyrážíme. Dlouho se vymotáváme z Olmika a jeho slumů. Cyklostezka vede podél řeky Bystřičky, která nám teď dlouho bude dělat společnost. Zatímco my se včera trápili z Prostějova do Olmiku, na týhle straně zeměkoule panovalo boží dopuštění. Dneska svítí slunko, ale Bystřička se valí jak protržená a kdykoli sjedeme z asfaltky (což se snažíme nesjet), všude je brutální bahno. Divný. Nesnídali jsme, tak se zastavujem u Vietnamce na dlabanec. Místní borci si povídaj, že takovej bengál, co tu včera proběhl, ještě nezažili. No vida, zas máme kliku na počasí. Vyrážíme dál. Hafik se musí jít vysrat do křoví, jak jinak. Jedu na důchodce dál a zastavuju až v lyžařském areálu Hrubá Voda. Hafik mě dojíždí. Odsud uhýbáme z asfaltky na šotolinu. Bystřička

hučí jak zběsilá. V naší trase jsou asi 4 brody a já začínám bejt celkem podělanej, jak budou vypadat. Zapomínám, že existuje i cyklotrasa, která je objíždí. Asi ze strachu nakonec rozhodující odbočku k brodům omylem míjíme, což zjišťujeme až o dost později. Uff. No co se dá dělat, brody nebudou. Počasí je nádherný, to se to pak jinak trpí... Těsně před Domašovem přichází stojka a pak nejepesnější přírodní singl, jak si dovedete představit. Boží pro mě byl i obráceně – do kopečka – teď je to teprve čirá fantazie. Aspoň malinko jsme nadšený. Z Domašova je to skoro furt po silnici, takový táhlý svině nepříjemný. Nakonec extra dlouhý sjezd a jsme v Budišově nad Budišovkou. Čtvrtej přejezd, počtvrtý Budišov. Ne že by jinak stál na návštěvu. Je to takovej skanzen konce 80. let. Těším se na skvělou restauraci Myslivna. Letos jsme si dali záležet, abychom nepřijeli v zavírací den v pondělí. Chyba lávky. Myslivna už je zavřená natrvalo. Hmm. Ani na to nic moc neříkáme, posedíme na náměstí se sváčou a trpíme dál. Zase kopec, zase asphalt, pak ještě a ještě, a konečně šotolina a rychlej sjezd do údolí řeky Moravice. Koho by snad zajímalo dalších 15 km podél téhle překrásné řeky, odkazuju na report z prvního a třetího ročníku. Těsně před Hradcem nad Moravicí zavítáme do hospody, kde jsme byli rok předtím. Tehdy to nebylo zlý, teď máme hlad, vypadá to jako sázka na jistotu. Prdlajs. Žrádlo objednat u baru, fronta jako svině, na žrádlo se hodinu čeká, nestojí to za moc. Co to je za hovadinu, chtít opakovat starý zážitky? S pachutí přepálenýho tuku se vyvalím na kolo. Jako bych si holou prdelí sednul do chili papriček. Čeká nás pěkný výjezd k zámku v Hradci nad Moravicí, sjezd do druhého údolí a pak stoupání jako kráva do Jakubčovic. Nejdřív fantastické prudké serpentýny a pak neméně výživný stoupák po lesňačce a polňačce. Celkem 4,5 km stoupání o 250 výškových metrů. Odměnou jsou nám krásné výhledy. I tahle část trasy už je známou klasikou a do Ostravy dojedeme stejnou cestou jako loni. Z 500 metrů nad mořem už budeme převážně klesat údolím potoka Setiny. Je to úsek za odměnu. Nádherný kraj, parádní svižné svezení. Od Panského Mlýna poslední utahovák. Loni jsme ho objeli po asfaltu, letos to dáváme terénem. Podle mě se vyjet nedá. Hafík ho dává v sedle. Je mi špatně za něj. Zařazujeme epesní sjezdík a po silnici valíme na Krásné Pole. Čas máme dobrej, takže se stavujeme u tchána na jedno. Hafík lemtá budvar a snaží se u toho usmívat. Škoda že druhý pivo už nestihneme. Přes pole do porubskýho lesíka, proletíme se po tamních trailech a už nás to vyplivne ve městě. Tři kiláčky z kopečka a jsme na svinovským nádraží. Hafík má asi půl hodiny do odjezdu vlaku. Timing máme dokonalý. Pro mě přijíždí Janka. Dáváme s Hafíkem závěrečnou fotečku a vzpomínáme na Mišáka. Nakonec to rovný kilíčko nebylo. Natočili jsme 118 km a nastoupali 1700 m. Snažím se usmívat, ale uvnitř cítím, že je to spíš škleb jako po panáku fernetu.

Tak jo. Chtěl jsem to na 5 dní, dali jsme to. 567 km s převýšením téměř 9 km. Tři úžasný dny a další dva na posrání. Třetina týmu padla trase za obět a dvě třetiny se horko těžko prostřílely k našim.

Jinak nic novýho pod sluncem. Formát přejezdu je absolutní bomba a zážitky z takového putování nejsou měřitelný žádnými jinými. Přesto, až pojedu příště, bude to zas jen na tři dny. Stihne se toho tak akorát a přetočit někomu závit jen pro tu pýchu, že jsem dokázal víc, za to rozhodně nestojí. Těším se na příště a tenhle ukrutně dlouhý report zakončím vlastním citátem, jímž jsem vlastně celý ten zážitek shrnul svého času na Facebooku do jedinýho, celkem výstižnýho odstavce:

Jasně, už to tu bylo. Z Písku do Ostravy na bajku. 5 dní, 560 km, 50 hodin v sedle. Dobrý. Prostatu mám sežvekanou jak mokasínu starý indiánky, nikomu bych to nepřál. Jenže... projel jsem údolím Otavy, Sázavy, Svatky, Punkvy, Bystřice a Moravice; přešel jsem Lomnici, Skalici, Vltavu, Svitavu a Moravu; viděl jsem Písek, Sedlčany, Konopiště, Benešov, Český Šternberk, všechno nad Sázavou, HavlBrod, Nové Město na Moravě, Blansko, Prostějov, Olomouc, Hradec nad Moravicí a Ostravu; spolupáchal jsem večírek, který musel utnout až majitel hotelu; potkal jsem kouzelný lesy, boží stezky, potoky krásný, že bych brečel, divočáka, muflony, magický kopce a hromadu fajn lidí. Nic z toho by se nestalo, nebýt kamarádů Michala Trse a Michala Palounka. Dík a zase za rok!

Fotky: http://dan-the-supertramp.rajce.idnes.cz/Z_Pisku_do_Ostravy_2017/